

OSA 3: NIIN HAUSKAA ETTÄ IHAN ITKETTÄÄ

Huomasin aamulla kiitosrukouksen jälkeen tyhjeneväni sanoista. En yksinkertaisesti pystynyt sanomaan mitään Jumalalle. Tuntui täysin typerältä puhua jollekin, joka on minussa. Tätä kesti toista tuntia. En myöskään ajatellut mitään. Vain olin. Sanojen lisäksi tyhjenin kaikista tunteista ja aikomisista. Oli vain ilo ja rauha.

Tuota rauhaa kesti tasan neljä minuuttia meditaation päätyttyä. Silloin ex-puolisoni lähetti tekstiviestin, ja minä reagoin... Sain aikaan kunnon riidan kun pidin puoliani. Onneksi puhelun jälkeen huomasin koko asian huvittavuuden, pulssi laski normaaliksi ja huulilta karkasi muheva nauru kun ajattelin itseäni ja koko tämän maailman surkeutta. Miten sitä ponnistelee kohti parempaa ja rakastavampaa ihmisyyttä, ja miten ohuen kuoren alla kaikki pahuus ja himot meissä kuitenkin ovat!

Ompu-koira istui vieressä minun nauraessani ja yritti vähän epätietoisesti heiluttaa häntäänsä kun ei oikein ymmärtänyt missä vitsi piilee. Päätti sitten että koska kyseessä ei ole ruoka- tai ulkoiluasia, naurakoot sielunsa kyllyydestä. Meni takan eteen makaamaan, ja minä menin hetkeksi viereen köllöttelemään.

Aloitin työt ennen yhdeksää ja kävin omaiskeskustelujen ja puheiden kirjoittamisen välissä juoksemassa pienen lenkin kun en pitkälle uskaltanut: sain yllättäen papin päivystyskännyn loppupäiväksi, ja jouduin varautumaan nopeaan hälylähtöön. Kävin sitten parin tunnin tapaamisessa tutustumassa tuleviin rippikoulunuuoriin: ripari odottaa, jee!

Vastasin vielä ennen saunassa käyntiä muutamaan puheluun. Iltarukousten ja meditaation jälkeen yritin lukea dekkaria, mutta ensimmäisten rivien jälkeen huomasin ettei siitä mitään tule. Elämä on satua ja keksittyjä taruja ihmeellisempää.

Siksi annoin sieluni vaeltaa päivän tapahtumissa ja omissa reaktioissani niihin. Eihän se ole synty että tekee virheitä vaan se että on liian laiska oppiakseen niistä.

Päivän päätteeksi pistäydyin vielä tapani mukaan elävien ja kuolleiden lapsieni ja sukulaisten ja kaikkien mieleeni tulleiden ystävien luona. Tervehdin vielä rukouksessa riparilaisia ihan yksitellen. Kiittelin ja kannustin. Toivotin hyviä öitä ja kerroin miten ylpeä olen kun saan tuntea heidät ja miten rakkaita ja tärkeitä kaikki ovat minulle.

Sitten piti hieman itkeä kun tuli suru. Pyysin Jumalalta unen, joka kertoisi minkä vuoksi itken kun en sitä itse tiedä enkä välitä ottaa selvää. Aamulla sitten ymmärsin.